

“La memòria espontània és la que ha seleccionat els records”

David Castillo (Barcelona, 1961) publica la novel·la *El mar de la tranquil·litat*. És autor de llibres de poesia, biografies i novel·les com *El cel de l'infern*, premi Crexells, i *No miris enrere*, premi Sant Jordi.

—**Comencem pel títol. Deu tenir un sentit literal i un de simbòlic, no? Potser la tranquil·litat de l'enyorada vida del barri al qual torna el protagonista?**

—Fa referència al lloc on van allunyar els primers astronautes, perquè de petit, al protagonista el va impactar l'arribada a la Lluna; i també a la prostituta, Blanca, per la sensació de tranquil·litat que li dóna. Al barri de Vallcarca, hi torna escapant-se de la ciutat, d'Hisenda, del desastre de la seva empresa i també de la seva vida interior, perquè no se sent còmode. És un procés catàrtic, per dir-ho amb una paraula pedant. Troba que el barri ha quedat com suspès en el temps. Els supervivents, personatges de la seva infantesa, han vist com les fàbriques han tancat, com la Bruguera, on pensaven que ja s'hi retirarien.

—**Suspès en el temps, però molt canviat, no?**

—Sí. Entre ocupes i la crisi, el barri és mig abandonat, com si l'haguessin destruït. Perquè no hi entrin els ocupes, enderroquen les cases i com que les immobiliàries, per la crisi, no hi han construït res, apareixen els solars, envoltats de tanques, plens d'herbots, o amb rajoles, perquè no n'hi creixin. Un desastre total. És un paisatge lunar. Com que trigo molt a fer les novel·les, amb aquesta —que hi he trigat deu anys— he vist com aquests barris s'han anat destruint, cosa que diu bastant de l'interès que té pel patrimoni l'ajuntament.

—**Deixeu que el protagonista hi tingui una afectuosa mare, al barri. Si no, la desolació seria més dura, no?**

—Sí. Tot i que no hi té un paper fonamental, i que és una persona diferent de la que va deixar, serveix perquè pugui tornar a un àmbit gens hostil, en comparació amb el que ha tingut o s'ha creat. I ainora manté uns valors sobre la família i l'amistat que estan en desús o abandonats. És com si retrobés una persona amb principis, siguin els que siguin.

—**Es pot concloure que amb l'educació, la formació, rebuda al barri el protagonista només podia fracassar en el seu intent de conquerir la ciutat, de triomfar-hi?**

David Castillo, narrador i poeta, publica a Proa la novel·la *El mar de la tranquil·litat*.

—No ho veig així. Els negocis li havien funcionat. Peta per culpa de la crisi. I al barri el consideren un triomfador, tot i el sotrac.

—**Vallcarca té un tret específic?**

—Sí, que és un paisatge molt rural, a diferència del Carmel. Són quatre carrers envoltats per la Creueta del Coll, la Muntanya Pelada i el Parc Güell, amb el Putxet, tancant per l'altra banda. Senties els galls als patis. De cotxes, dos o tres. A la Muntanya Pelada hi havia cavalls i ramats d'ovelles.

—**Li servirà de res, tornar al barri?**

—Sí. La veritat és que la peripècia és també una mica personal. Jo també em vaig comprar un pis al barri natal, davant de la meua mare. Li serveix a ell, però sobretot li serveix a la novel·la, per construir-se, en aquest doble pla narratiu, amb el temps del present i el temps de la recuperació de les visions del passat. He buscat una estructura forta i profunda amb

un llenguatge molt planer perquè no donés cap dificultat al lector. I que qui volgués buscar les tècniques de la novel·la les trobés.

—**No prioritzeu els records. Tan importants són les cançons que se senten en una fira com el tracte amb un anarquista.**

—Els records es mostren en una mena d'aparador. He optat per la memòria espontània. La memòria espontània és la que ha triat els records. Em vaig ficar en un vaixell i el vaixell m'ha portat a port. A quin? Domines fins on domines. La pròpia estructura et devora, et xucla i et porta on vol.

—**No separeu les diverses etapes de la infantesa del protagonista. No passa de nen, a adolescent i jove, com si en aquell barri, en aquella època, deixessis de ser nen ben aviat, abans d'hora.**

—És exactament així. Aquesta és la sensació que volia donar. No teníem la sensació de ser nanos, tots érem adolescents. A l'escola, els alumnes dels quatre cursos de batxillerat utilitzàvem la mateixa aula. Els de quart eren cinc o sis i, gradualment s'arribava als vint de primer. Per tant, els més grans es veien obligats a jugar amb els de primer. En aquella situació, ningú no podia ser nen.

Lluís Bonada